

0427 – 27. april

Så mye han ville.* Joh 6: 11.

[* slik lyder C. O. Rosenius' Bibel. I våre norske bibler heter det: «så mye de ville».]

Foran seg har Jesus en skare med mennesker, mer enn fem tusen, som er kommet til ham i ørkenen. Da vender Jesus seg til Filip, denne fattige og rådløse disippelen, med dette alvorlige spørsmålet som gjaldt denne store folkemengden: «Hvor skal vi kjøpe brød, så disse kan få spise?»

Men hva skriver Johannes i verset etterpå om dette spørsmålet? Jo: «Men dette sa han for å prøve ham, for han visste selv hva han ville gjøre».

Å, når skal vi våkne opp for slike eksempler i Skriften; at det er nettopp en slik fattig og rådløs disippel Herren stiller dette bekymringsfulle spørsmålet til?

I dag taler ikke lenger Herren direkte til oss, for å uroe og prøve oss. Nå gjør han nøyaktig det samme gjennom forskjellige situasjoner som møter oss i livet, og hvor akkurat samme spørsmål legges inn over våre hjerter, som det Filip opplevde. Som om det altså skulle være Herrens fulle alvor at vi skulle ta hele ansvaret for en folkemengde som vi ikke har noen som helst mulighet for å forsørge.

Men dette gjør altså Herren «for å prøve oss», sier Johannes, «for han visste selv hva han ville gjøre». Og da går det ofte med oss på samme måte som Filip og Andreas; Vi oppfatter ikke hva Herren vil med dette, men begynner i fullt alvor å vurdere mulighetene, hva vi har å stille opp med. Og tror ikke det finnes noen annen løsning. Tror ikke vi har mer enn det vi ser med øynene våre.

Filip tenkte og beregnet ganske riktig, at «brød for to hundre denarer er ikke nok til dem, så hver enkelt av dem kan få et lite stykke». Han visste sansynligvis at det ikke fantes mer i deres felles kasse, som ble forvaltet av Judas. Andreas vil tydeligvis vise sin deltakelse i problemløsningen, og bemerker ennå mer enfoldig: «Det er en liten gutt her som har fem byggbrød og to små fisker». «Men», tilføyer han, «hva er det til så mange?».

Da var det også slutt på disiplenes muligheter og råd. Men var det også slutt på Herrens muligheter? Nei, nå først var hans time kommet. Han sa: «Få folket til å sette seg ned!» Og nå delte han ut – ikke så mye som de hadde, – men så mye han ville.

Slik går det i alle Guds barns prøvelser. Hver gang vi begynner å vurdere de menneskelige mulighetene når prøvelsene oppstår, vil alltid resultatet bli: «Hva er det til så mange?» Men vi burde lære noe av dette ordet her, hvor vi ser at Herren delte ut så mye han ville.

Bare vi er villige til å ta imot det, så viser jo dette ordet hele hemmeligheten i alle de prøvelser hver enkelt av oss opplever her på jorden; At Herren deler ut av de jordiske godene til hver enkelt akkurat så mye han vil.

Det koster Gud nøyaktig like lite å gjøre oss rike, som å holde oss på mer fattige levekår. Han holder hele skapningen i sin hånd. Han kan like lett la jordiske rikdommer regne over oss, på samme måte som han lot vaktlene regne ned over israelittene som knurret, helt til de dekket to alen over jorden. Men det ville ikke vært mer «hålsosamt» for sjelen, enn den overfloden ble for israelittene.

De fikk sin lyst tilfredsstilt. «Men mens de ennå hadde kjøttet mellom tennene, før de hadde tygget det, ble Herrens vrede opptent mot folket». De åt, og døde som straff for sin lyst. Derfor heter også det stedet hvor dette hendte, «lystens-graver» helt til denne dag (4Mos 11). La oss derfor ikke knurre eller begjære slik som de begjærte – og ble drept!

Å, hvor mange fristelser følger det ikke med overflod! Se de grufulle ordene Herren taler om de rike: «Det er vanskeligere for dem å komme inn i Guds rike, enn for en kamel å gå gjennom et nåløye». «Ve dere som er rike, for dere har alt fått deres trøst».

Gud, led oss ikke inn i fristelse! Det er en lykke for en kristen å ikke ha noen særlig lykke på jorden. «Når vi har mat og klær, skal vi være tilfreds med det».

Bare dette har Herren sagt vi kan be om; vårt daglige brød. D. v. s. vårt daglige behov. Måtte Gud bevare enhver kristen fra å komme i en så selvstendig stilling, at han ikke lenger er avhengig av Gud til å ta seg av ham i alt! Hvor lykkelig er ikke derimot den som får leve som barn på vår Fars regning!

Han skal nok vise seg å ikke være noen ubarmhjertig far. Eller tror du han vil narre slike tillitsfulle barn, som stoler på hans ord og bare går til ham, og ber om alt de trenger? Selv taler han om at vi som er onde, likevel ikke vil være så onde at vi gir våre barn en stein, når de ber om brød. Eller når de ber om fisk, vil gi dem en slange.

Skulle da vi, spør han, tro at den store, trofaste Gud, etter at han har lært oss å be ham om vårt daglige brød, og vi så tror hans ord og gjør akkurat det han har sagt vi skal gjøre; ber ham om dette, – . Skulle vi da tro at han ikke på noen måte ville gi oss det?

Måten svaret kommer på, tidspunktet og omfanget, vil han selv i sin visdom og miskunnhet bestemme. Men vårt daglige brød vil han helt sikkert gi oss.